

En TEKST fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet.

Forventningsfull. Å leve i forventning.

Roald Kvam © 2008

Fil 3 stiller opp en kontrast mellom horisonten det kjødelige menneske lever innenfor, og det livsperspektiv disippelen beveger seg under. Det markeres en forskjell mellom dem som går mot fortapelse, og dem som har sin borgerrett i himmelen. Fil 3 formidler et bilde av et disippelliv som er formet og farget av forfriskende forventning til at Jesus Kristus skal komme igjen fra himmelen for å forvandle oss til sin likhet og herlighet. Forventning er disippelens kjennetegn og kraftkilde. Forventning bærer i seg troen på at dette løfte er sant, og håpet om at det snart skal skje.

I **Fil 3:17-21** finner vi disippellivets retningsprinsipp. Målet er jo tydelig: Himmelen. Og forventningen om at Jesus snart skal komme igjen, er retningsbestemmende for disippelens liv: Tanker, tid og ressurser rettes inn mot det som blir sentralt og viktig i lys av Jesu gjenkomst.

1. Forventningen er viktig for vårt trosliv.

Bibelen taler mye om det å være våken og vente Jesu gjenkomst når som helst. Jesus la vekt på dette i sin forkynnelse og undervisning (Matt 24:42-43 og 25:13). Apostlene Paulus og Peter gjorde det samme (Kol 4:2, 1Tess 5:1-11, 1Pet 5:8, 2Pet 1:13). De sterke bibelske appellene om at vi som disipler alltid må være våkne, vitner om at vi her står overfor et vanskelig område for disipler flest, på den tiden og i en tid som denne.

Noe av grunnen til at vi strever på dette området kan ligge i en dobbelthet i bibelmaterialet som er vanskelig å forstå: Jesus og apostlene sier gjenkomsten kan skje når som helst. Derfor er det viktig å være våken. Men både Jesus og apostlene markerer at ulike tegn og begivenheter går forut for gjenkomsten. Det lærer oss at vi skal legge vekt på å leve "normalt", være Guds menneske mellom mennesker, midt i livet (Matt 24:3ff, 2Tess 2:1ff). Når vi ikke kommet til rette med dobbeltheten, legger vi oss gjerne godt til rette og sovner...

En måte å løse problemet på er å si at gjenkomsten er todelt: Først vil Jesus komme "usynlig" til lufthimmelen og bortrykkelsen av de troende vil skje (1Tess 4:15ff). Etter en trengselstid, vil så Jesus komme synlig igjen og opprette sitt fredsrike (Åp 20:1ff). Den første gjenkomsten og bortrykkelsen kan skje når som helst, mens den andre kommer som konsekvens av at tegnene blir oppfylt. Nå er ikke alle bibeltolkere tilfreds med denne todelte løsningen på gjenkomsten. Man mener at bibelmaterialet kun taler om én gjenkomst, men med ulik betoning og vinkling i tekstene. Men hvordan komme til rette med spenningen i bibelmaterialet da?

Kanskje kan vi si det slik: Både ut fra Jesu og apostlenes forkynnelse ser det ut til at gjenkomstens "når" er Guds ansvar, mens gjenkomstens "at" er vår utfordring. Gud har full kontroll med tegn og tid. Vi har mer enn nok med å holde fokus på at Jesus kommer igjen. Altså, vår utfordring er ikke intellektuell, *en hodesak*: Å løse dobbeltheten i bibelmaterialet og få det hele i formellen $2 + 2 = 4$. Men eksistensiell, *en hjertesak*: Å leve i forventning. Dette er vår store utfordring. Og dette blir ofte vårt store problem! Hovedbudskapet i tekstenes tale om Jesu gjenkomst, går også rett inn i den situasjonen

som *hjerte* befinner seg i. De vil vekke det søvnige hjerte. De vil ikke aktivisere hode med en slags åndelig IQ-test...

Hvordan skal vi holde oss våkne?

· Målrettet liv. I Bibelen er Guds folk beskrevet som et aktivt folk som er fokusert på å forkynne evangeliet, gjøre gode gjerninger mot alle mennesker og tjene hverandre. Tjenesten hjelper oss å holde fokus. Men tjenesten kan også misbrukes idet vi forsøker å skjule at vi har mistet fokus... Det siste kjødelige kristne slipper er tjenesten. Det første er bønnen over en åpen Bibel, dermed lukkes det åpne fellesskapet med Faderen, og deretter låser vi oss selv ute fra det nære, ærlige fellesskapet med Guds folk. Men tjenesten slipper vi ikke...

· Bønn (Matt 26:41, Ef 6:18). *Å be er å lukke Jesus inn i vårt livsrom* (Åp 3:20).

· Åndens stemme og nådens styrke gjennom den nytestamentlige formaningen. Jf sendebrevene i Åp 2-3: "Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene..." Jesu etterfølgere lar seg vekke når formaningen lyder og Ånden formidler Herrens hjertesak for vår vandring i livet mellom vugge og grav: "Bli i meg! Bli det du er i meg! – for at flere må bli frelst..." Jesu etterfølgere beveger seg i begrunnet og begeistret forventning når de er seg bevisst den nytestamentlige formanings budskap, adresse, hensikt, karakter, kraft og kall: "Dere selv var jo en gang mørke, men nå er dere lys i Herren. Vandre som lysets barn! For lysets frukt består i all godhet og rettferdighet og sannhet." (Ef 5:8-9 jf Matt 5:14-16).

2. Forventningen er viktig for evangeliets skyld.

Det haster å bringe evangeliet ut til så mange mennesker som mulig før Jesus kommer igjen. Det finnes flere forskjellige motiver for å formidle evangeliet, for eksempel kjærlighet, lydighet eller å være drevet av Ånden. Men forventningen om Jesus gjenkomst gir et "hastemotiv" som har vært sentralt for Guds folk til alle tider. Ikke minst i forbindelse med den moderne misjons gjennombrudd på siste halvdel av 1800-tallet.

Jesus formulerer "hastemotivet" slik: "Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme." (Matt 24:14). Et av Bibelens bilder på misjon er en invitasjon til et bryllup der festen (= Herrens gjenkomst) ikke settes i gang før bryllupssalen blir full. Også hos Paulus er forventnings- og hastemotivet sentralt: "Omgås i visdom med dem som er utenfor. Kjøp den laglige tid." (Kol 4:5). Og: "La oss derfor, mens vi har tid, gjøre det gode mot alle, men mest mot troens egne folk." (Gal 6:10).

Hastemotivet og iveren i tjenesten, som følger forventningen, er viktig i disippellivet. I Rom 12:11 skriver Paulus: "Vær ikke lunkne i iveren! Vær brennende i ånden, tjen Herren!" Hebreerbrevets forfatter er også opptatt av dette: "Men vi ønsker at hver og en av dere må vise den samme iver etter å ha den fulle visshet i håpet inntil enden, så dere ikke blir sløve, men følger etter dem som ved tro og tålmod arver løftene." (Heb 6:11-12).

Men hva gjør vi når iveren i tjenesten til tider blir borte for oss? Rom 12 og Heb 6 har allerede svart på spørsmålet: Paulus viser at det er en del av Den Hellige Ånds gjerning i disippelens liv å skape brann og begeistring i tjenesten. Dersom Ånden i liten grad får påvirke og fylle våre liv, står vi i fare for å miste iveren. Dersom Åndens ild får brenne i bringa ved bønn over en åpen Bibel, så vil begeistringen/ forventningen være der som

en faktor som utgjør en forskjell i din timeplan. Hebreerbrevets forfatter peker på at troens forbilder, kan gi inspirasjon og fornyet iver. Dette gjelder bibelske personer, men også forbilder fra forsamlings- og misjonshistorie. Livshistorier/ biografier kan være nyttig lesning for en sliten, sløvet og søvnnig disippel.

3. Forventningen er viktig for verdens skyld.

Det haster å bringe ut evangeliets frigjørende budskap, fordi misjon sikter seg inn på verdens frelse: "For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv." (Joh 3:16). Paulus sier at han står "i gjeld" både til grekere og andre folkeslag, derfor vil han forkynne evangeliet (Rom 1:14-15). Det tyder på at evangeliet "tilhører" verden, derfor haster det å bringe det videre.

Og hør deg til glad forventning i det profeten Jesaja ser og sier i sine profetier om frelseskongen Messias og hans komme: "Han skal ikke bli utmattet, og hans kraft skal ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden. Og på hans lov venter fjerne kyster." (Jes 42:4). Og: "Min rettferdighet er nær, min frelse bryter fram. Mine armer skal hjelpe folkene til rett. Til meg skal fjerne kyster sette sitt håp, og de skal vente på min arm." (Jes 51:5). Hører du løftet om en åpen hjertedør for evangeliet? Det er noen som venter på oss som får gå med evangeliet... Vi har nåde noen skal nås med. Venter folkeslagene på evangeliet, da haster det å bringe frelsesordet til dem – og vi kan forvente at mennesker blir frelst der evangeliet blir forkynt i frihet, i kraft, i glede.

Vil vi ta imot Jesus som frelser og Herre, så vil vi bevege oss etter disippellivets grunnprinsipper i Fil 3: 1) Å tjene i Guds Ånd, 2) Å tape seg selv for å vinne Kristus (rettferdiggjørelsen), 3) Å være grepet av Kristus (helliggjørelsen), 4) Å leve i forventning, ta i bruk retningsprinsippet.

Vi vil be og bekjenne: "Han som kom, kommer igjen!" Vi vil invitere alle, den verste og den beste: "Kom til Ham!" Vi vil begeistret bevege oss over en hel Bibel – fast, frisk og frimodig i Ham idet vi etterjager å bli det vi er i Ham – for at flere må bli frelst.

Kilde: Råmunddal, L.: *Disippelliv. Kristusetterfølgelse i lys av Filipperbrevet* (Luther Forlag).

Ekskurs: Jesu gjenkomst og disippelens forventning.

1. Jesus vil personlig komme igjen.

- Hovedordet for Jesu gjenkomst i NT er (på gresk) "parusia". Ordet parusia betyr egentlig "nærvær", og i NT har vi eksempler på at ordet brukes på denne måten (f.eks Fil 2:12). Ordet parusia var i den hellenistiske verden det "tekniske uttrykket" for en konges ankomst: Store forberedelser ble gjort, og alt måtte være ferdig når kongen skulle komme. Hans ankomst ble innvarslet med trompetstøt, etterfulgt av hyllingsropet: "Kongen kommer!"
- Ordet parusia i NT brukes primært om Jesu gjenkomst (1Tess 2:19 og 3:13 og 4:15 og 5:23, 2Tess 2:8 jf Matt 24:3.27.37, 1Kor 15:23, Jak 5:7-8, 2Pet 1:16 og 3:4, 1Joh 2:28).

Ordene forkynner at Jesus kommer igjen og at Jesu komme er fremtidsbegivenhetens store klimaks. Ordene viser at gjenkomsten (parusien) er knyttet sammen med endetidshistoriske begivenheter, de troendes oppstandelse, bortrykkelse, osv.

2. Ulike syn på gjenkomsten.

- Herren Jesus kommer altså ned fra himmelen, men ifølge ordene i 1Tess 4:16-17 kommer han ikke ned til jorden. I denne forbindelse nevner vi at noen fortolkere skiller mellom to faser/ etapper/ akter i forbindelse med Jesu gjenkomst, atskilt i tid: Den ene angår de troende (som her), og den andre hele menneskeheten (jf Åp 1:7 og 19:11ff). Andre fortolkere ser Jesu gjenkomst som én begivenhet, nemlig Jesu gjenkomst til frelse og dom på samme tid.
- Selv om det alltid har vært ulike oppfatninger om detaljer i forbindelse med Jesu gjenkomst, har den kristne menighet til alle tider stått sammen om den felles tro at Jesus Kristus kommer igjen, slik det lyder i Den apostoliske trosbekjennelse: "... skal derfra komme igjen..." (og dermed at historien beveger seg mot et mål, med Jesu gjenkomst som endetidshistoriens store klimaks). Det overordnede er at Jesus kommer igjen, med kallet til å være rede når han kommer!

3. Jesu gjenkomst og de troendes oppstandelse.

- De avdøde troende skal stå opp fra de døde når Jesus kommer igjen, jf f.eks Fil 3:21 og 1Tess 4:16b. Og det er en legemlig oppstandelse det er tale om, da de avdøde troende skal få sine oppstandelseslegemer eller herlighetslegemer, som er "åndelige legemer" på linje med Kristi oppstandelseslegeme (jf 1Kor 15:35.42-44, Fil 3:21).
- De som lever når Jesus kommer igjen, skal bli "forvandlet", dvs få nye åndelige legemer som blir like med Jesu herlighetslegeme (jf 1Kor 15:51ff, Fil 3:21). De skal ikke bli "avkledd" = skilles fra sitt legeme i døden, men bli "overkledd" = få et nytt himmelsk legeme (2Kor 5:2-4). Etter at de troende har stått opp fra de døde, skal bortrykkelsen finne sted.

4. Den tjenestemotiverende forventning.

- Budskapet om Jesu gjenkomst skal altså ikke være noe som skremmer de troende, men som trøster dem og inspirerer dem til å se fremover mot dagen da de skal møte Herren. Men møtet med Ham synes også å være forbundet med en regnskapsdag som kaller til selvransakelse. Det heter nemlig i 2Kor 5:10 at vi som troende skal fram for Kristi domstol. Den domsprøve det her synes å være tale om, gjelder ikke de troendes frelsesak. Når det gjelder et menneskes frelse, er det trosforholdet til Kristus som er det avgjørende (jf Joh 5:24). Det det her er tale om, er at den troende skal avlegge regnskap for hvorledes han eller hun har forvaltet sitt liv (jf 1Kor 3:13-15).
- Jesu gjenkomst er derfor et motiv til å leve sitt liv i lys av den bibelske sannhet at det kommer en regnskapsdag for den kristne (og for alle mennesker). Jesu gjenkomst får på den måten betydning for vårt praktiske kristenliv og blir et sterkt kall til å leve et rett kristenliv (helliggjørelse) og til å tjene Herren.

Kilde: Gornitzka, R.: *Ord som lever*, s. 228-232.

Dreieskiva.com